

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce: **A. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2004, č. j. 62 Az 66/2004 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce žalobce JUDr. Elišce Markové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2004, č. j. OAM-2125/VL-07-08-2004 byla žádost žalobce (dále i „stěžovatel“) o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že na základě výpovědi žalobce bylo zjištěno, že naposledy vstoupil na území České republiky dne 16. 2. 2003 a prokázal se cestovním dokladem Ukrajiny a turistickým vízem na dvacet dnů. Po ukončení platnosti víza zde pobýval nelegálně, ale žádným způsobem si pobyt neupravil. Dne 30. 5. 2004 mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu tří let za nelegální pobyt na území České republiky. Z výpovědi žalobce

vyplývalo, že ačkoliv do doby, než mu bylo uděleno rozhodnutí o správním vyhoštění, měl možnost se zde svobodně pohybovat a tedy i vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů České republiky, této možnosti nevyužil a žádost o udělení azylu podal až poté (dne 9. 6. 2004), co byl potrestán za porušení předpisů o pobytu cizinců na území České republiky. Vyjádření žalobce, k okolnostem, které bránily požádat o azyl v dřívější době, bylo zjevně subjektivní a nikterak nezpochybnilo skutečnost, že důvody, které uvedl v průběhu správního řízení, mu byly známy již dříve, a v podání žádosti o udělení azylu na území České republiky mu objektivně nic nebránilo. Během správního řízení bylo dle žalovaného nepochybně prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se nepříznivým důsledkům rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu již dříve. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 11. 2004, č. j. 62 Az 66/2004 - 17 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky od 16. 2. 2003, dne 30. 5. 2004 obdržel správní vyhoštění a byla mu stanovena povinnost vycestovat. O udělení azylu požádal žalobce až dne 9. 6. 2004, tedy až po obdržení správního vyhoštění. Krajský soud se ztotožnil názorem žalovaného vysloveným v napadeném rozhodnutí, že žalobci nic nebránilo v tom, aby o azyl požádal dříve a že do azylového řízení vstoupil s cílem vyhnout se uloženému správnímu vyhoštění. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a po provedeném řízení žalobu zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen “s. ř. s.”).

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že žalovaný i krajský soud posoudily jeho případ v rozporu se zákonem o azylu. Dále stěžovatel obecně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil v předcházejícím řízení právní otázky a vady řízení namítané stěžovatelem, které spočívají v tom, že skutková podstata, ze které žalovaný správní orgán vycházel nemá oporu ve správním spisu. Stěžovatel také uvádí, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu na Ukrajinu, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Stěžovatel dle žalovaného potvrdil, že podal žádost o azyl se záměrem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění a ve snaze legalizovat si zde pobyt. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

V předloženém správním spise je založen předávací protokol cizince, který projevil úmysl požádat o azyl na území České republiky, Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Oddělení cizinecké policie Frýdek Místek,

ze dne 7. 6. 2004, v němž se uvádí, že stěžovatel přicestoval na území České republiky dne 16. 2. 2003, a že bylo mu uděleno správní vyhoštění s platností do 30. 5. 2007. V žádosti o udělení azylu ze dne 9. 6. 2004 stěžovatel uvedl, že Ukrajinu opustil 15. 2. 2003 ze strachu z banditů, v České republice chce žít a pracovat, v případě návratu se obával lidí, kteří od něj vymáhali peníze. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 16. 6. 2004 stěžovatel podrobně popsal potíže, které jej provázely na Ukrajině (dostal se do problémů v zaměstnání, neznámí muži po něm požadovali vrácení finančních prostředků). Stěžovatel dále uvedl, že do České republiky přicestoval na turistické vízum na dvacet dnů, pracoval zde, i když neměl pracovní povolení, po vypršení platnosti víza zde pobýval nelegálně. O azyl se stěžovatel rozhodl požádat poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění (dne 30. 5. 2004), neměl jiné východisko, na Ukrajinu se nechtěl vrátit. Na otázku, jestli mu něco bránilo požádat o udělení azylu ihned po příjezdu do České republiky, stěžovatel odpověděl, že mu nikdo a nic nebránilo, ale bál se tak učinit, protože se dozvěděl, že pokud by mu azyl nebyl udělen, musel by se vrátit na Ukrajinu, proto nechtěl riskovat. Stěžovatel také uvedl, že neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. V projednávané věci aplikoval žalovaný ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) téhož zákona, když zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. V projednávaném případě bylo již ve správním řízení o udělení azylu hodnověrně prokázáno, že stěžovatel na území České republiky přicestoval dne 16. 2. 2003, nejdříve zde pobýval na základě turistického víza, po vypršení jeho platnosti zde nadále pobýval nelegálně, přičemž mu nic nebránilo domáhat se ochrany prostřednictvím institutu azylu. Teprve po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dne 30. 5. 2004, projevil stěžovatel dne 7. 6. 2004 úmysl požádat o udělení azylu (žádost o udělení azylu pak podal dne 9. 6. 2004). Z uvedených skutečností krajský soud vyvodil, že jednání stěžovatele (podání žádosti o udělení azylu) bylo vedeno snahou vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a proto vyslovil souhlas s rozhodnutím žalovaného správního orgánu, kterým byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s právním posouzením dané věci krajským soudem ztotožňuje.

Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítá, že skutková podstata, ze které žalovaný správní orgán vycházel nemá oporu ve správním spisu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého spisu ve věci plyne, že stěžovatel již v žalobě (rovněž pouze v obecné rovině) namítal porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným, krajský soud však po provedeném řízení namítaná pochybení neshledal. Nejvyšší správní soud má stejně jako krajský soud za to, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, má oporu ve správním spisu, že žalovaný zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k žádosti), které zhodnotil v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatel nově namítá, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu na Ukrajinu, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Jelikož citovanou skutečnost stěžovatel nezmínil v rámci správního řízení o udělení azylu vedeného žalovaným ani v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, ale teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nelze k ní v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Stěžovatel se v úvodu kasační stížnosti výslovně dovolává také důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., citovaná zákonná ustanovení však dále jakkoliv blíže nespecifikuje, proto se jimi za této situace a v uvedeném rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacená

z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně JUDr. Elišky Markové do 1 měsíce
od právní moci rozsudku

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu